

Áhítat – 2021. 04. 27.

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. (ApCsel 4:32-37)

Gyülekezeti közösségélmények kísérik a hívő ember életét. Olyanok is, mint például a korintusi gyülekezetben – „viszálykodások vannak közöttetek” (1Korintus 1:11) – és közösségi életünk minősített, nagy pillanataiban ilyenek, mint itt, a jeruzsálemi gyülekezetben: „a hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt.” Ez egy áldott közösségi állapot, amelyet csak mennyei erők hozhatnak létre. Ugyanilyen kegyelmi állapotról ír Pál apostol: „ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi.” (1Korintus 12:26) Mindnyájan beteltek Szentlélekkel. Nemcsak az apostolok, hanem mindnyájan készek voltak a Jézusról szóló bizonyágtételre. Egymás lelki és anyagi terhét hordozták. Gondolkodásuk, viselkedésük egy célt szolgált: Krisztust követni és hirdetni. Átragyog az egységükön Jézus Krisztus főpap imádsága: „*Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.*” (János 17:11)

Először a második fejezetben, itt pedig már másodszor áll előttünk az első gyülekezet belső életének a rajza. Mindkettő ugyanazokat a motívumokat foglalja magába: **Lelki egység** volt közöttük. Ez nem valami egymást kiegészítő majmoló egyenakaratúságot, egyformaságot jelentett, hanem az egyetlen, közös erőforrást: „*Kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.*” (ApCsel 2:42; 4:47) **Szeretetmunkát** végeztek. „*Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt.*” (ApCsel 2:44; 4:33) **Népszerűek** voltak a nép körében. „*Kedvelte őket az egész nép.*” (ApCsel 2:47; 4:34-35) „*Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.*”

Ezekben a közösségi vonásokban építi Pál apostol is a gyülekezeteit: „*Tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjétek. Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát keresse, hanem mindenki a másokét is. Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt.*” (Filippi 2:3-5) Íme, itt van az apostoli mérték, gyülekezetünk fejlődésének az iránya.

Imádkozzunk énekünk szavaival:

*Ím bėjöttünk nagy örömben, Felséges Isten, A te szentidnek gyülekezetébe,
A te templomodba, Felséges Atya Isten.*

*Itt megállunk te előtted, Felséges Isten! És igaz hitből áldozunk előtted,
Vallást teszünk rólad, Felséges Atya Isten!*

*Úgy kívánczik mi lelkünk Te szent igédhez, Mint a szomjúhozó szarvas a vízhez,
A hideg kútfőhöz, Felséges Atya Isten!*

*Örvendezünk mi szívünkben, Felséges Isten! Mert bejutottunk immár te elődbe,
A te templomodba, Felséges Atya Isten!*

*Csak ez nekünk vígasságunk, Felséges Isten! Hogy lakozik a te neved közöttünk,
Dicsértettel tölünk, Felséges Atya Isten!*

*Tarts meg azért békességben, Felséges Isten, E kicsiny seregecsként igaz hitben,
Te tiszteletben, Felséges Atya Isten!*

*Prédikáltasd szent igédet, Felséges Isten! Ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket,
Áldd meg életünket, Felséges Atya Isten!*

*Zengedeznek mi ajakink, Felséges Isten! Örvendetes szókban, dicséretekben,
Ékes énekekben, Felséges Atya Isten!*

*Áldott vagy te magas mennyben, Felséges Isten! Kit illet dicséret a szent templomban,
Anyaszentegyházban, Felséges Atya Isten!*